

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EFFECTES DE L'ESTIU

—Amb aquesta calor els caps estan que bullen!

El vesper dels Balcans

Al vesper dels Balcans hi ha brogit. A la ratlla que separa Iugoslàvia de Bulgària ha esclatat un incident greu. Els famosos "comitadjs" búlgars han anat a córrer la pólvora per terres de Sèrvia i els servis han continuat la persecució dels bandolers en el propi territori de l'enemic.

Una nota colectiva ha estat enviada al Govern del rei Borís pels governs de Belgrad, Bucarest i Atenes.

Quan escrivim aquestes ratlles, Sofia no ha contestat encara. Però entre els firmants del missatge ja hi ha discrepàncies i recels.

En efecte, els servis diuen que de les qüestions pendents entre ells i els búlgars, que n'han de fer grecs i romanesos?

Si bé es mira, els servis tenen raó.

Un simple incident de fronteres no pot justificar aquest rebombori.

Perquè uns quants aventurers búlgars tinguin ganes de gresca, no s'han de commoure tots els Balcans, no s'ha de dur la inquietud i el desori a tota Europa, al món sencer.

El vesper dels Balcans és fatal per a la pau de la humanitat.

Allí es covà la gran guerra.

D'allí brollaran, segurament, les primeres gotes de sang de les guerres futures.

El Balcans és una ferida incurable que Europa d'ha oberta al costat.

La disort d'una obrera

Com la sort no és del que la cerca, la malaurança també és del que la troba.

No cal ésser bo per allunyar el mal temps, per a defugir infortunis i calamitats.

De vegades, tot sovint, veiem que a més bondat, correspon més desgràcia, sort més adversa.

D'aquesta anomalia xocant cada dia en tenim nous exemplars.

El cas de Josepa Crespo n'és una prova.

En Llorenç Pahissa, en tres o quatre cròniques punyents, ens ha explicat el calvari d'aquesta obrereta humil.

Josepa Crespo és aquella noia de dinou primaveres, que va ésser condemnada amb "El Poeta" a vuit anys de presó per tenència i manipulació d'explosius.

Vol dir això que Josepa Crespo era una revolucionària terrible, una anarquista d'acció, una terrorista?

Vol dir que fabricava bombes, que col·locava a les cantonades màquines infernals i es dedicava a la propaganda pel fet?

Res d'això.

Josepa Crespo no era, no ha estat mai més que una obrera.

Treballava a la fàbrica Trinxet.

Era amiga de la modista Rosari Segarra i els diumenges al matí se n'anava a casa d'aquesta a cosir-se la roba de les festes i la que en el treball se li feia malbé durant la setmana.

Un dia—el 2 de maig de 1921—, al pis que habitava la Rosari Segarra hi va haver una explosió, de la que resultaren nombroses víctimes.

Aquell dia era diumenge. Josepa Crespo estava cosint a la màquina de la seva amiga.

Ella no coneixia a les persones que es reünien en aquell pis, ni les pràctiques a què s'entregaven.

Era pobra, era amiga de Rosari Segarra i aprofitava les lliçons que aquesta li donava per a fer-se els seus vestits.

Això no obstant, i malgrat ésser una criatura, Josepa Crespo va ésser processada i condemnada a vuit anys de reclusió.

D'aquesta pena afrosa aviat en serà lliure.

Ja fa cinc anys que Josepa Crespo és a Alcalá de Henares.

Els indults atorgats amb motiu de la gesta del "Plus Ultra" i de la presa d'Aixdir, la dispensen del compliment del reste de la pena.

D'aquí a tres mesos Josepa Crespo serà al carrer.

Una mica tard pensant en el seu infortuni.

Però, encara que no sigui més que d'aquests tres mesos, no es podria indultar a l'obrereta humil de la fàbrica Trinxet?

Josepa Crespo ignorava el que es feia al cèlebre pis del carrer de Toledo.

Josepa Crespo va ésser víctima de la fatalitat. No hi haurà per ella compassió?

ANGEL SAMBLANCAT.

La lletra de Clemenceau

El president del Consell de ministres de França, M. Clemenceau, ha endreçat una lletra al president de la República dels Estats Units, Mr. Coolidge, parlant-li dels deutes aliats, millor dit, dels deutes mutus existents entre francesos i yanquis.

La tesi de M. Clemenceau és que el deute francès amb els nordamericans és un deute de guerra i no un deute comercial, i que valent tant la sang francesa com l'or yanqui, el deute de França deu ésser cancel·lat.

Mister Coolidge ha respost a la lletra d'en Clemenceau que la discussió sobre el deute està ja tancada i, per tant, que ara el que cal és pagar i callar.

No sabem si aquest és el pensament íntim del president dels Estats Units. Però és segur que és el de Mr. Mellon i el dels financers de "Fife Avenue", que són el ver Govern de la República nordamericana.

Segons això, França ha de pagar i prou. Però, ara la qüestió no és si França deu pagar, sinó si pot pagar.

I d'aquest particular no són els polítics, sinó els tècnics els que han de parlar immediatament.

L'interrogant d'avui no és el d'ahir.

França pot pagar sense arruinar-se? "Ecco il problema". Perquè si França no pot pagar, és clar que no deu pagar.

LA VIDA A PARÍS

La caça del mico

No és pas un eufemisme la caça del mico en ple París. Res d'això. Són els micos d'en Voronof que corren sols per París. Es a dir, pel bosc de Bolònia. Car el mico, bon antecessor de l'home, conserva arrelat fins al moll dels ossos, encara que sigui predestinat o ja destinat a experiències voronofiques, el bon gust de la Natura.

El mico és un gran civilitzat superior. Quan es calà el foc prop de les seves gàbies del jardí d'Acclimatació, acceptaren la seva sort budhícamment: morir per consumpció en el soli de la vida. Quan els nostres descendents ens tracten així—pensaven ells, sense cap dubte—, és que ho mereixem. Mes un guardià els desallotjà, mig asfixiat pel fum, violentament. Però els micos, gent sensata com escau a avantpassats de tanta endèria, cregueren que es tractava d'un bolxevic... I les urpes funcionaren com en els temps de la jungla. Però també els micos foren desallotjats de llurs gàbies, com el tsar de Rússia del Kremlin.

I el poble Boudierloc, reduït a la ínfima expressió de dinou, com en els temps en què Kipling vivia al costat de la seva república, marxà en massa cap al bosc més espès.

La nova esglaià París sencer. A Montparnasse fins volia muntar-se una guàrdia especial de voluntaris, durant la nit, per a què la invasió no fos intentada. Car ningú sabia que podien fer dinou micos civilitzats dintre d'una gàbia i lliurats a ells mateixos per la sort del déu Ignicis!

La destrossa hauria estat greu si, en lloc de conservar encara el gust per la Natura viva, haguessin agafat el gust de la Natura morta, cercant els arbres en els paisatges o boscos pictòrics...

Totes les noies alegres de Montmartre, per contra, es sentiren joioses: totes pensaven trobar un mico esperant-les en el llit.

Sortosa i dissortosament els micos s'han quedat al bosc de Bolònia. Mes el cas és encara més greu que si haguessin invadit París! El bosc agradable és molt freqüentat durant la nit—especialment per parelles febriles que cerquen els indrets on hi ha força herba i gens de llum. I els micos, gelosos com cap altre animal, afegint-li l'home, han fet veritables desastres a les mitges de seda i altres parts sensibles de l'organisme humà que no poden cobrir les mitges...

La nova de la malaurança es propagà pel bosc durant la nit: calia reaccionar. I l'immenes exercit ofensat, encara que no ho fos personalment i en carn pròpia, decidí voluntàriament la creuada.

Mes, ben aviat s'expandí la nova d'una més greu malifeta dels micos: a l'ex director del jardí d'Acclimatació li robaren el pa de la família! El pa de quilo que el flequer li deixa cada matí a la porta de casa, li fou subtilitzat per un lladregot de mico. El pobre home sols pogué intimidar-lo i amenaçar-lo mentre

el mico s'enfilava per un arbre de 10 metres d'alçada. Sort, però, que el pobre ex director tingué un consoli: quan l'animal fou dalt de tot... li féu pam-i-pipa.

Al preu que està el pa a París: 2'00 el quilo! I que no tothom l'acària a sa faisó!... No, no; veritablement, era massa greu.

L'any passat fou un inofensiu leopard el que se'n anà a fer una excursió al bosc de Bolònia. Aquell, quan menys, no menjava pa. I els micos tampoc no en mengien de pa, mes el subtilitzen.

Davant la crisi financiera francesa i creient que els micos són un perill pel preu del pa, la gent s'ha llençat, decididament, a la caça del mico.

Tots els nassos de París estan enlaire, inspeccionant els arbres. Als aficionats a la caça s'hi han ajuntat els neofits i els proposats a domadors de micos.

La llàstima del cas és que s'hagin asfixiat 45 lloros, per causa de l'incendi, i no hagin pogut evadir-se com els micos. El cas hauria estat més divertit: tots els parisencs haurien desertat de la capital. Car els lloros, sobretot a París, són més apegaçissos que enlloc del món...

ANTONI PENA.

París.

LLIBRES NOUS

Quan el Directori plegui ben bé el ram, noi!, quants i quants llibres es publicaran!

En Santiago Alba, que viu exilat

a París, plumeja fa prop de tres anys, un llibre magnífic, força interessant, de defensa pròpia, com és natural, en el qual a l'últim, segons ha comptat a cert periodista que el va "intervèuar", pensa declara-se altiu, noble i franc liberal acèrrim i republicà.

També l'Unamuno, que està capficat, prepara una obra de les colossals, com totes les seves, on explicarà noves teories que va planejant, respecte a ensenyança i al dret d'ensenyar i a càtedres lliures i altres disbarats d'aquells que pertanyen als temps eglogals, L'Ossorio, el maurista, l'orador vibrant, l'home que és tot nervi, i vol governar per tornar pilotes que li van tirant, per sa part apunta, quan té el cap ben clar, notes i més notes i dades cabdals per tornar un llibre, on abocarà tota la substància que va acumulant que sap el que es fa, en son cervell d'home i marcarà a Espanya el camí que cal seguir, perquè torni a ésser forta i gran, encara que en Maura ja sigui al calaix.

Són molts els polítics de règims passats que ara, sense feina, el temps van passant escrivint "Memòries" per a publicar així que renaixi la normalitat.

Escriviu en Soriano, que té l'estil clar; i el gran Romanones, que el té enrevessat; escriu l'avi Weyler, amb pàpers mullats per els molts viatges que a Mallorca fa Oh! Quants i quants llibres es publicaran quan ja la Censura s'hagi retirat!

De tants, però, penso no llegir-ne cap, com escrits no siguin per republicans, dels que es porten l'oli, que no en manquen pas.

FLOK.

El Tribunal Industrial

Sóc democrata per convicció i per sentiment. Si no hi haguessin totes les raons, tant d'ordre filosòfic com pràctic, que em convencen de les excel·lències del règim i de les institucions democràtiques, també en fóra per imperatiu dels meus sentits. No és solament el cervell, és el cor qui em fa estimar amb tendresa tot el que significa una fita, una avançada del moviment proletari que, en realitat, és el moviment de plena i veritable democràcia.

Per aquest motiu em dol en l'ànima, en fam mal els greuges inferits als organismes que, com el Jurat, la Comissió Mixta, el Tribunal Industrial, en el ram de la Justícia, per exemple, representen una concessió més o menys migrada al proletariat. I és més dolorós encara el meu sentiment quan els blames són justificats pels desencerts d'aquestes esmentades institucions.

Es, doncs, amb recança i amb malhumor que escric aquestes ratlles a propòsit del Tribunal Industrial de Barcelona.

Va constituir la seva implantació i el seu funcionament durant molt de temps, una conquesta obrera, una veritable arma del proletariat per a fer respectar els seus drets, una muralla formidable, inaccessible al poder aurífic de la burgesia.

Ara... des de fa uns anys que és tot el contrari. Els falls estranys, les anomalies s'han continuat, de manera que avui, difícilment, es troba un partidari d'aquest Tribunal.

Tots sabem que l'error humà és freqüent, i cada dia llegim a la premsa la descoberta de noves equivocacions judicials, de teories científiques sustentades en l'error. Ens en fem càrrec.

Però quan la badada és la norma i l'encert l'excepció; quan les víctimes de les equivocacions són els humils i els beneficiats els patrons o les companyies de socors, la desconfiança neix i s'imposa.

Entre curials, advocats i procuradors, hom es guardarà de predir el fall de qualsevol afer, tant tenint raó com no tenint-ne, si s'ha de sotmetre al Tribunal Industrial.

Per aquest motiu cada dia hi han menys lletrats que vulguin tenir-hi tractes.

Els falls inexplicables ja no ho resulten per un advocat de Barcelona, al saber que ha estat dictat per aquest Tribunal. A tant ha arribat el caciquisme i el desballestament, que "El Diluvio" ha fet una forta campanya contra l'organització actual i, especialment, contra els jurats obrers d'aquesta institució.

I, evidentment, no no realitzar-se una fonda reforma en la constitució i funcionament d'aquest organisme, més val que desaparegui i deixi de servir d'argument als reaccionaris, d'escarni als lluitadors que tants esforços esmerçaren en aconseguir-ne la implantació.

Cal que els jurats sols serveixin per curtíssimes temporades, ja que sense la ciència ni l'experiència dels jutges, ni la relativa independència econòmica d'aquests, els que, com ara, són electes per temps llarg, estan més subjectes a sofrir el soborn o la coacció; cal que els jurats deliberin isolats, en sala apart, sense assistència del secretari ni del president del Tribunal; ha de canviar-se el procediment i deuen ésser revisats els falls.

I, mentrestant, en bé de la Justícia, cal que per l'autoritat corresponent s'obri una enquesta per aclarir la veritat de tot el que hom diu del Tribunal.

JOAN LL. PUJOL FONT.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

REMEI CONTRA LA MISERIA

—Si vulgués afavorir-me, senyor!... Ahir me'n vaig anar al llit sense sopar!
—Perquè vau vulguer.
—¿...?
—No haver anat a dormir!

Rabassa morta

I

Encara gargaleja l'hivernada que els arpiots manuals, sinó la rella, cullen del terçoq tebi la novella llavor mal enterrada. Dormen els ceps, somnien la brotada que serà esplendorosa i serà bella, rera el plor que caurà en terra mesella, del sobrecoll i la brocada.

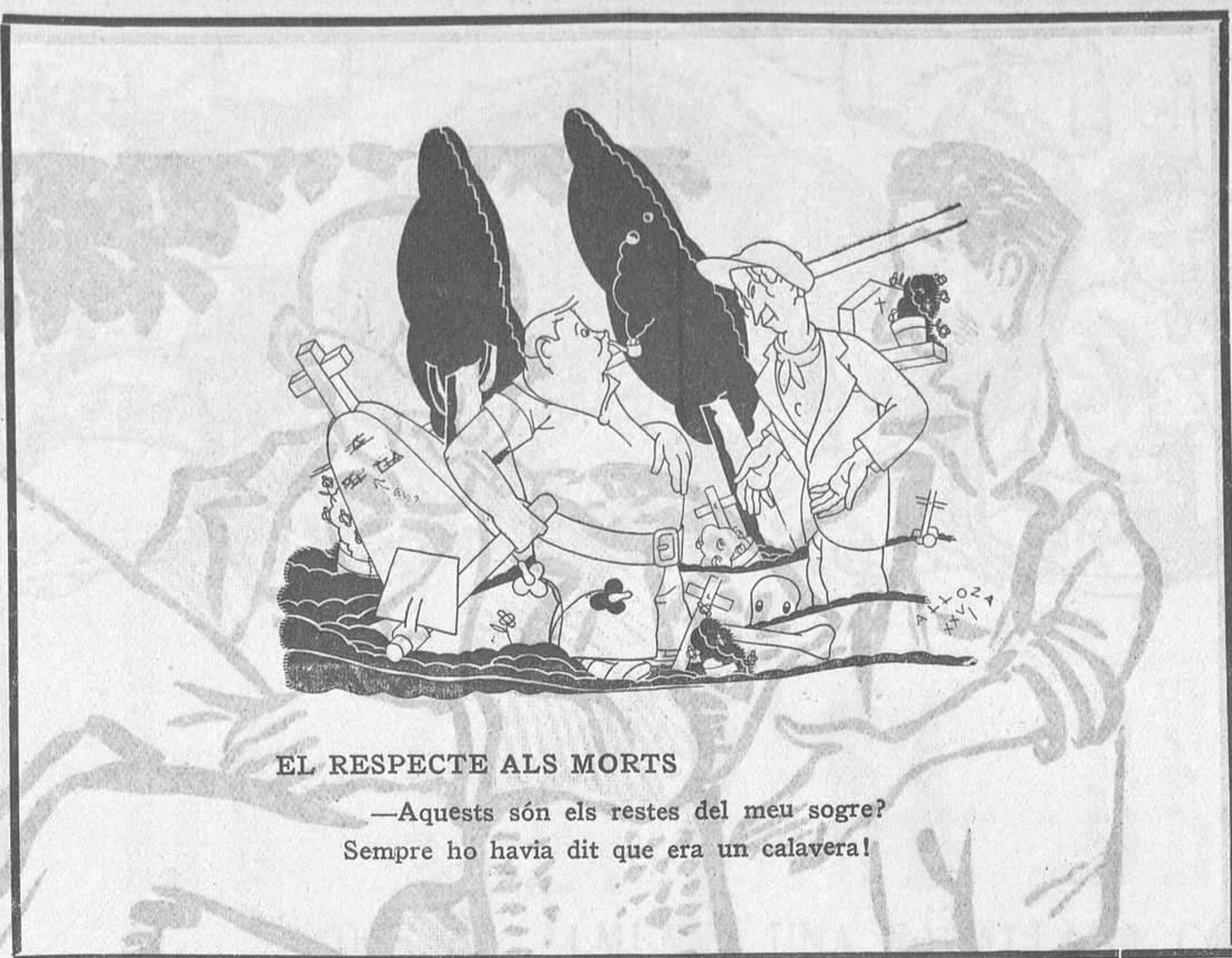
II

Així que s'ha obert d'ales cada brot i és pinya de poncelles tot raïm, passa el microbi, autor del primer crim: s'enduu el primè avegot. Passa una boira lladre i un mal vent; un Sol qui xucla la més fonda arrel, un cap de núvol que ha enganyat el cell... El cep, sempre rebent! Si a l'hora del verol el cep pot beure, farà el que pugui per a obrir la porta d'un setembre formal i prodigiós. El rabacer pacient, se les ha d'heure amb el pitjor vampiri que s'emporta el vi més saborós...

J. COSTA I POMES.

Indults

Tots els homes bons i humanitaris, després dels indults de Torroella i Vidal i Planas, pensen en un altre indult. Es un cas de justícia, aquest altre indult. Es un indult que cal. Es l'indult de Joan Baptista Acher, el que el poble anomena "El Poeta", el gran artista, en "Shum". Per crims que se li imputin, cal pensar que el seu art ja l'hauria regenerat. Si altres motius no, això sol basta per a indultar-lo. Unim-nos, doncs, per a demanar l'indult d'aquest xicot, per a demanar que es tingui amb ell la mateixa que s'ha tingut amb Vidal i Planas i amb Torroella.

EL RESPECTE ALS MORTS

—Aquests són els restes del meu sogre? Sempre ho havia dit que era un calavera!

VILASSAR DE MAR

Mossèn Pijoan ha donat la batalla. Amb l'espasa enlaire ha desafiat el dimoni, avui amo i senyor de Vilassar. Ell ha organitzat els actes preparatoris de la processó, obtingut un sorollós èxit. Que se'n apunti sis el bon "padre", que aquestes victòries són molt difícils i enganyadores i aquesta nosaltres afirmem que té molt poc del primer i molt, moltíssim, del segon. Ell ha vingut a la nostra vila amb totes les agalles del Quixot; rodejat de les dones la pres possessió de la trona i, esperonat per les

patacades de Mèxic, s'ha sentit castís, trient tota la seva bilis, bo i arremetent contra les nostres costums, contra el nostre vestir i contra la poca afició a tirar calderilla a la bassina. Quan ha tingut la salsa feta, vinga corrent al carrer i vinga cants místics i ciris i tota la mandanga. La dona que no cantava, a fora, la que ensenyava una mica el seu bé de Déu, expulsada per "in eternum". Ell volia serietat i molta gresca i ho va obtenir. Per això, al veure l'èxit, contemplava la multitud i somreia satisfet. El poble és nostre, pensava; la sotana no perilla, deia per dintre seu, i, com il·luminat també cantava alleluies.

Una processó a l'any ja es pot tolerar, i el poble l'ha tolerada; però, que es desenganyi el mossèn. El poble no està per ajudar a fer el caldo gras a ningú, i no vol complicacions ni que li omplin el cap de cabòries. Per això, mentre el bon frare prenia el tren amb l'aire de la victòria, tothom es preparava per anar a

riure amb una comèdia de calçotets feta pel gran Santpere, on es va oblidar d'aquella pesadilla que feia massa tuf d'inquisició, i de tots els pares Pijoans que, per desgràcia, encara ens envolten.

CANADELLA.

Diuen els periòdics de "camara" del príncep de Monte Nivoso, àlias D'Annunzio, àlias Galetà Rapagneta, que aquest no estarà visible fins al primer de novembre. Ens en fumem.

Que si el "Gallo" es retira a la vida privada, que si la "Raquel" no vol cantar a Barcelona, que si Muñoz Seca prepara una obra nova... Repetim el final de l'anterior repic.

A "Casa Juan" es va celebrar, dissabte passat, el resopó en honor de Valentí de Pedro. Assistiren a l'acte Puig i Ferrer, "Amichatis", Opisso, Capdevila, Barradas, Samblancat, Francesc Madrid, Amador, Marsà, Velilla, Junoy, Vinaixa, Gutiérrez Gil, Góngora, Vilalta, Mateu Santos, Pintado, Mantel París, Manellet Parés, Ortega, Climent, Colomeda, etc., etc.

No us heu enterat dels preus inverosímils a que està el peix? Sí. El peix va molt barat, però és en les notes oficials.

A fi de mes surt un nou llibre de l'Angel Samblancat, que durà per títol "La casa pàlida".

El senyor Farinacci ha bufetejat al marqués de Bonacorci per haver fet unes manifestacions que no foren del seu gust.

Amb motiu d'aquest incident s'ha concertat un duel. Aquests italians fascistes semblen tots empeltats de tenor!

Un redactor del diari "Hestia" ha estat multat amb 10,000 dracmes, perquè en certes ocasions, al parlar del general Pangalos, no li donà el tractament degut.

Quina mona, aquest Pangalos! I els periòdistes que, les més de les vegades, són tractats amb mals modos, amb des-

UN TROS DE PAPER.

Se formen tots en dos filars, en Serrallonga v ella, al... "Serrallonga, Déu vos quart." "Qui sou vos, que no os coneix?" Música i tiros. Los que estaban a la dreta se posan a la esquerra, los de la esquerra a la dreta. En Serrallonga y ella sen van del cap de munt de la fila, al cap de vall. Diu ella: "Jo, encara que sigui dona, hi pensaré la meua part." Tiros y música. Los de la esquerra van a la dreta; los de la dreta a la esquerra; y los dos protagonistas passen del cap de vall al cap de munt. Mes parels de versos, mes escopeladas, mes cops de llomb, mes anar y venir. Y entre tant lo dimoni aixeca lo cap als balcons, procurant que los forats de la careta li vinguin dret als nius, alsa la bassina y com un mortal pobre pregunta: "qué no teneu voluntat?"

La premsa de Barcelona ha donat a entendre que no se sabia comogut de entusiasme ab lo ball de "Serrallonga". Cada pu podr lo que li sembli de las cosas; mes es posible que una diversió tant antiga, tant local, tant barata y tant senzilla, no hagi sigut del agrado de aquellas personas que sempre estan lamentantes de que se van perdent la senyales antigas, las tradiciones locals, las fiestas que costaban pocos diners? Jo m represento lo goig que los nostros antepasats habian de trobar per fora en aqueix munt espectacular. En aqueix temps ditos del cuot y la calca curta; quant los nostros antepasats ab las sabalas y los homes a las sabalas, y se viayaban en calera, lo qual tenia la ventaja de donar lloch a que un home si volia vomar si no, se hagues de enarretar de tots los barranques y fangueras y camps y vinjas de allí que pe l'cami se trobavan. De vegadas fins tenia un objecte de mil variadas conversacions, y al arribar a un poble de festa major, qui no se delia per veurer lo ball de "Serrallonga" qui no l' trobava bó, divertit, xocant y casi casi patriòtic, en lo sentit mes onster de aqueixa paraula? Y ara no agrada! Lo ball de "Serrallonga" me transporta a aqueix temps ditos en que eran vassalls penjables y tallables los que avuy vonen vinagre ab un don com un temple y se escarganellavan per lernos crearer que tot lo nou es dolent. Lo ball de "Serrallonga" vol dir que en aqueix temps tant l'antiga, la gent trobava guai en lo que avuy fa asco. Vol dir converses y delmes, mala usatges, carreras sens lums, provincias sens camins ni corruus, y llumaneras de quatre broches; vol dir que lo oclós era pensosa y lo laborós era gual, devant la llei. Vol dir penjats, degollats, esquarterats, llunyas traspassadas; vol dir mona y sero y gal, dias de la hotsa criminal... ay volen que no m' alegrí de véner! Baly: a mi m' agrada véurer llunyas y esca, cogullas, latranas, rems, cintadelas, y balls de "Serrallonga" per poder dir ay gust: Ja no m' beam de fer res de tot aixó.

POBRE LLATZER!

Curt de vista, sens ulleras y arripat al vellador, trou la llengua y clava latras no saluter mort de son. Nostromo fa mala cara, y la homlieta, pitjor. Es de nit, fa un fret que pesa no passa un' ònima y pleu.

IMPRESSIIONS DE VIATJE (1).

En un plat de cou-dinar hi ha en remull un rosegó, y entre mitj de las pastetas trist, magre, aixelat y coix, un pardal novell pitola en continu tremolar. Ja deixa lo home l' martell, ja fa granir lo nyinyol, ja estriganya lo cuyro, ja agafa lo branyidor, ataca que alacona, solennement silencios. A los peus hi té un gibrell ple de cenidra y sense foch. Entra l' fret per las escaletas, y ab lo fret y lo terror de vent, xafech y llampuchs y terretremol de trons. Nostromo se tira en rera, baixa l' cap y tora lo coll, y deixa ebrer los brassos; que está que só pot fer l' ou. Gira l' ocl a la porrona esperantne algun consel; la porrona no ajuda. Hi signa l' cel ab lo broch; mira en l' ayre y ven goteras, y se aixeca fent un bot. "Seravia any de pega, (exclama) "seventia anys" y ab lo peny retos se venta tres cops al nas no podent trobarse front. "Pega fou avans del part (murmura) y per go so horti; y pega en la nari, també alo haber ascut set meso, y pega després del part lo anar sempre a tombollons y no sent foch; y veur lo criat de tothom! y Vint anys de fuetell y ranxo, en tema de Nanylona; y deo anys de fam y fusell y mentras va haberhi facció; ara, sigas miliciano; sara ja ho has sigut prou. "Aquí caych, aquí m' aixeco, spatint fret, palint calor, y may hi passade posar "mitjas solas y talons! "Y un gos pater que recullo "ay fidelitat de gos! aque s' em menja la carn d' olla "l' endemà y em deixa sol! "Si aixó no pega, ni may! "No tinc foch, no tinc claror, no tinc vi, ni fills ni pares. "Vinga la corda del pou! "Y tal dit, tal fet: la agafa, hi fa un llas escorredor, la penja en un clau del rostre, s' enfila en las escaletas, fica lo cap en la boga, y representant de cop... se venca l' clau, ell va en terra y s' aca un tiriboch tan arés, que deixant establert ne rajja lo sancó a doll "Pua l' pardal famolentch, y s' apaga l' llum del tel, cubriert de piadosas sombras las miserias, aflicciones de aqueix saluter de pega, imatje del Criador!

BONAVENTURA GATELL. (Tant m'agrada s' acabar). Girona dista de Banyoles dos horas, y encara ben demanat, pot ser hos en treuria alguna coseta. La carretera es mes plana y está mes a nivell que alguns billars de Barcelona, que semblan fets d' encàrrech per jugarbi a barrisca. Los ómnibus que fan aquesta carrera poden molt ben anar, y los conductors son tot lo esquilats de clatell, expansius y desprocurats que s' necessita per distreure un poch als viatjers de la calor que estoba a l' hora de sortir lo cotxo, y que sembla que s' ha proposat per la competència al Trópic. Quina manera de subar, Reyna santissima! Figureu vos que despus de esmorzar en aquel temps (suposo que menjau a la francesa) hos taucan en un cuarto y hos lleixen tot lo tomo dels últims Joachs florals, ab lo discurs inclusive, y tindreu una idea bastant exacta de la meua agonia y de l' aygua que m' anaba esguena avall. A las dos arribarem a Bañolas mes mullats que un peix; pero molt menos crus. Ja hi som; ara busca abont tances. Dispost a ferho, me'n entro en la plassa-mercat, que es de la mateixa cullita que totas las plassas que hi vist pels pobles de fora, y en lo portal de una de las botigas que hi ha sota las voltas, reparo a un ser que no m' era desconegut. Si ho será, si no ho será, per últim raonech en ell a un oncle meu que habia anat a córreria desde que s' va comensar lo estiu, y: "Ola, tu par aquí! No l' hi hauria fet may. "Sí, senyor; gras aquell bría... "Encara y qué ja tens casa? "Per aixó veig! "Home, quedat'ah mi, tinc un cuartó gran y... "Bé, home, bé, no s' enfadi; si tant s' hi empenya! "Té, noy, puja axó dalt. "Quin cop de pedra! Quina altre impressió! La bataca m' feya un trap, trap! Semblaba que hagues entés la inspirada paraula de aquest oncle apetitós, que vaig trobar més dolça que un carquinyoli del forn de San Jaumé. Y ara de pas vos diré la meua opinió sobre 'ls oncles. Per mi aquest es lo veritable oncle, l' oncle autèntich y genuí, aquella providencia, rara avis, que com altre Mefistofeles, se vos presenta de improvis ab un foix de billlets de banch, y: ¡vosot mateix! ¡pau fassi cumpliments! Aixís es que jo definesch al oncle: un parent mes o menos carnal, mes o menos valencià; pero que té la obligació de fer la fortuna en America, morirse y dexarli a un cinquantas o sexanta mil duros. Tot lo demés son oncles dejenerals, inverosímils, y dels que un sen pot molt ben estar Feta aquesta digressió, ouem lo fil y seguim la tasca. Banyoles, s'ómmit darrat dels nostros eplgramistas, del que han abusat criminalment, es una vila gran, mes gran de lo que m' pensaba y de lo que ella necessita, puig que la població que ab rigor l' hi pertany, fa tot lo que pít pera omplir, y durant lo hivern, poden créixer, no ho conegueren. No té passat ni estiveir, y lo que es pít present no se l' hi coneix altre objecte que reler or a cambi de salut. No viu sino dos mesos l' any, en los que, a la manera de algunas serpents, se desperta pera menjar; los demés los passa dormint. Així com cada animal té un aliment preferent, sense el qual no s' endreix ni aliment, y al caball, per exemple no me l' troyen de las garrofas, al porch dela aglans y al barro de la palla, Banyoles, sembla mentida; no s' engreixa sino ab brisias. Es una gran bogadera que s' compromet a deixar las sanches ben netas; pero com totas las del seu ofici, que, a

Ja 'l tenim oficial!!! — Mosca!!

Serrallonga, Déu vos quart. Qui sou vos, que no os coneix?

Plajas del Besós. Nova isla de San Balandrau. De aquí deu anys hi haura un carrer de barracas que s'anomenarà Calle del terrible.

cortesía i sense cap mena de consideració, que haurien de fer?

Hi han coses que no les entenedreu mai. Una carta a Perpinyà val 40 cèntims de franqueig.

Una carta a Cuba o Nova York, en val 25. Ja et dic jo!

A Barcelona hi ha hagut un gran temporal. Una infinitat de pèrdues materials i, el que és més trist la pèrdua de quatre infants d'una mateixa família, i un obrer, s'han tingut de plànyer.

Varen veure l'aigua que va corre? Doncs, encara han corregut més llàgrimes.

A un "pagès" li han estafat 34,000 pessetes. Nosaltres ens en alegrem perquè el dit pagès no anava amb gaire bones intencions.

Després d'"estafat", encara li donaríem un "estofat"

Diuen que el barco "Joaquina", de la matrícula de Bilbao, auxilià al barco "Tofín", de la mateixa matrícula, per anar sense govern.

L'altre dia, en el fort del temporal, Barcelona es trobava sense bombers, perquè els que hi han són insuficients.

A un senyor que telefonà dient que la casa se li omplia d'aigua, li contestaren: -Vindrem el dimarts. I estàvem a dissabte!

Els barbers tan aviat tanquen els diumenges com obren. Varien més que el termòmetre. No us sembla que ens prenen massa el pèl?

L'altre dia un mestre (?) d'un "Liceo Enciclopèdic" del carrer de Viladomat, va pegar una bufetada a una criatura de sis anys, però una bufetada que li va desfer la cara.

On ha cursat la carrera aquest mestre (?) no ho sabem. Però sospitem que ha estat a Cafreria, dit sigui sense ganes d'ofendre als cafres.

Un anglès se'n va anar a la tomba del soldat inconegut, es va beure una ampolla de xampany i després va trencar l'ampolla. Trobem que va fer molt bé. A les penes, traquets de vi.

LLEGINT LA PREMSA

-Què diu el diari de nou?
-De nou, res. Tot és vell: crims, decrets, desgràcies, suïcidis...

Impremta LA CAMPANA I L'ESQUELLA
Carrer del Om, 8: Ciutat

UN TROS DE PAPER.

voltes ho porten la roda que no s'pot mirar, en 6 de més de mesos, i qui tinga més de cap que s'ci passa.
Treyell lo manatill de aygua salinosa, que s'troba a mitja hora de la població, i s' quedarà com un emplat de portos la dia que llegim los drets del si.

Figures lo que serà quant ells mateixos l'anomenan aygua pulcra
Y aquí m' a salta un pensament que m' fa felis. Estich veient las variadas y ridiculas ganyotes de l' primer que s' va esospegar a tastarla.

En las horas del apai la carà domina com una enfermetat estacional, perquè allí no hi ha altre peix que l' que s' pesca en lo estanys (inmens dipòsit de aygua que dona un tò superbò al paisatge), y lo tal peix, descartantse algunas tenues mes escassas que lo bona fe, pes un peix que Dèu en d'icò à qui s' vulguí! Després de haberlo tastat, un fins s' explica que hi bagí gent que menjí bacallà.

Per lo demés, cap atractiu, cap diversió; ni un sol recurs!
Tres ó quatre Casinos, es veritat; pero tan freds, que arriban à ser mals pel colera, y ab unas parets mes fumadas que cap boquilla de n' Planas.

La solució s' darà en el número que vé.
Ara dissimula.
E. R. - Casimiro Miralles.

SÍMILS.

En què se sembla lo cel à la provincia de Barcelona?
En que hi ha Sans
En que se sembla un vell à un castell?
En la barba cana
En que se sembla la por à lo vapor?
En que fa anar
En que se semblan las camas à las droguerías?
En que tenen canyella
En que se sembla una batalla à un fogó?
En que si fa foch
En que se sembla un libre à una mitja?
En que te punts

CHARADA.

A qui ma primera m' dona, sempre u y tres la meba quarta, que es cosa dugos terceras, dir dor, à qui l' un regala. En molts camps hi ha tres y quatre, pels cuñills bona pitansa. A aquell que casa son fill doe y tres ja no l' hi manca.

COLOMA.

La fadrada del Lico.
Las casas de la plassa del Angel, que han de anar à terra.
La jardí de la Plassa Royal.
Las canals, de las casas, que donan al carrer.
Los cigarreros que avuy dia vénen en los estanchos à tres quartos.
Los mals empedrats de molts carrers.
La Ciutadela.

GEROGLÍFIC.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
Carrer Ampio, 26.
PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.
LIBRERIA ESPAÑOLA
I. LOPEZ, EDITOR.
Carrer Ampio, 26, y Baella del N.º 20.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.
BARCELONA.
Al mes 4 rds.
FORA DE BARCELONA.
Trimestre, 12 rds.
SERUIRÀ UN COP CADA SEMANA.
(El Pea vot.)
LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE
lo 15 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

ADVERTENCIA.

Recomenam à los nostros favoreixedors que renovin oportunament la suscripció, si desitan continuar rebent lo periòdich sens falla.

ALTRE.

Las personas que se suscribescan per tot lo èltim semestre de aquest any, rebrán gratis Un Almanach català pera 1886, accompanyat de molts articles en prosa y en vers, y moltissims grabats en bois.

LO BALL DE 'N SERRALLONGA.

Era un diumenge.
Tots semblavan músichs: no se sentia à dir mes que: «fa sol» - «re sol»; «sol fa». Y en efecte, feya lo sol mes descairat que poguen figurarvos; anaba ouet, senza nuda e senza vel, colrant las caras honradas y embutllont lo clatell de tot bitxo vivent.

SIN DE LA BOCA À ROSSEGONS, COMA CONVALECENTS AB CROSSAS.

Tothom feya mes interrogants que preguntes. En un rollo se passaba mitja hora sens dir res. De lluny en lluny un dels presents, com si sorriés de reflexions profundas, s' arriachà à dir:
-Pot ser si plovia...
-Qui sap, si l' temps refrescava...
-Puèi si parès aquest vent...
-Tal vegada al girar la lloua.

QUINA DIFERENCIA ENTRE LO REFINAMENT ARTISTICH DELS GRANS TEATROS Y LO DRET PATRIARCAL DE AQUELLA COMPANIA.

Res de aciletos provocativas, res de giasas transparents y camés en l' aire, res de abrossadas ni de tòrcer lo cos...
Y sí que hi haviá dones Cuasas Torrellas. ¡Vaya!
-Dona Cuasa!
-Que s' pesuan que era alguna de aquestas marcoltes tolas plenas de blanquet y carni, que van pel mon sens pare ni mare, feui més mal que la pedra?